Fair Play

ANUL 2
NR 1 (7)
ianuarie 1991

Revistă cu patru directori
CRISTIAN ŢOPESCU • OCTAVIAN VINTILĂ • ALIN SAVU • MARCEL PUŞCAŞ
şi un redactor şef
GEORGE STANCA

APARE CHENZINAL
LEI 10



S-a încheiat meciul de şah pentru titlul mondial dintre Kasparov şi Karpov. A cîştigat Kasparov. Dar oricît de mare maestru ar fi, el rămîne un biet copil în ale şahului pe lîngă guvernul României, care a mutat Regele cu un avion militar, în cel mai desăvîrşit fair-play.

Şi noi care ştiam că Regele nu poate fi luat!...

Deşi în chiar această fotografie copilul Mihai de România... mută regele!

Dragi cititori ai revistei Fair Play, în curînd revista noastră se va dubla în materie de conţinut.

Dacă orientarea sa mai mult sportivă de pînă acum, vă menţine legaţi de „Fair Play-Sport", veţi putea citi, şi sîntem siguri că o veţi face, şi revista Fair Play-Politichia.

Iată cum dintr-o rubrică susţinută de redactorul nostru şef, se poate naşte o nouă revistă.

Citiţi deci în curînd FAIR PLAY POLITICHIA, revistă bilunară condusă de George Stanca.

Un serial de mare interes oferit de Sorin Satmari

PROCESUL CLUBULUI VICTORIA

ajuns la episodul II

GURA PĂCĂTOSULUI - adevăruri care dor, în fotbalul românesc

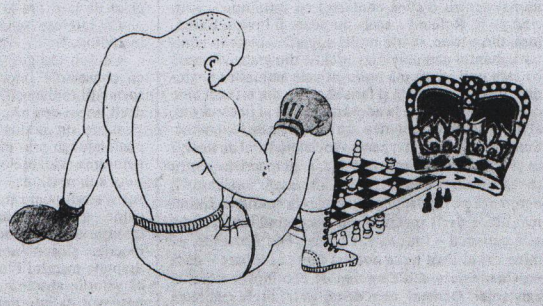
Dan Petrescu ne explică de ce a fugit din turneul aşa-zisei echipe naţionale a României

---

CE NE-AI LĂSAT 1990?
o întrebare - reproş plonjînd într-o lucidă analiză a anului trecut.
Autor - Cristian Ţopescu

Un nou nume de marcă în paginile revistei noastre, marea maestră internaţională MARGARETA MUREŞAN, încercînd să acopere un domeniu sportiv de mare interes. Veţi ghici desigur că este vorba despre şah într-o rubrică numită ŞAH şi MAT.

ION CRISTOIU
Cu stiloul prin Bucureşti



Şahul, fie chiar la rege, s-ar fi putut da şi altfel! Cu fair-play!

TIME OUT

PROCESUL CLUBULUI VICTORIA II

Marin Bărbulescu: Nu se putea fura un leu! Banii negri erau strict controlați de Nuță și Postelnicu

Continuăm astăzi cu declarațiile fostului președinte de onoare al clubului «VICTORIA BUCUREȘTI», col. rez. Marin Bărbulescu: «Tenta de răfuială este pusă în evidență și de faptul că în momentul percheziției efectuate la domiciliul meu au fost ridicate bunuri care nu aveau, și nu ar fi putut avea, nici o legătură cu presupusa delapidare. Cît despre aceasta, trebuie precizat de la bun început că, practic, era **imposibil să poată** fi sustras măcar un singur leuț din acest circuit al banilor negri; mecanismul de producere a acestor bani, modul în care se colectau ei de la unitățile din țară și cel în care erau apoi utilizați era aprobat la cel mai înalt nivel al Ministerului de Interne, și controlat în permanență, pe bază de procese verbale, de către mine – atîția bani la venituri, atîția la cheltuieli... Conducerea ministerului aprobase un colectiv care coordona operațiunea – secretarul cu probleme organizatorice al bobului, col. Nicolae Popescu, locțiitorul politic Nicolae Ciumașu și cu mine. Toate fondurile le nominaliza colonelul Popescu, el făcea și plățile sau, mă rog, propunerile de plăți. Fiindcă, înainte de a trece la plăți, banii era predați generalului Nuță, care aproba sau nu, propunerile noastre. Astfel, la percheziția casei lui Nuță, la care am asistat, mi s-a arătat o valiză cu 550.000 de lei. Valiza era plină cu bancnote vechi, adică din cele strînse și predate lui, dar pe care nu apucase să le redea în circuit. Dacă ar fi fost banii lui personali, fără doar și poate că ar fi avut numai bancnote noi-nouțe, așa cum i se plătea solda. Acum banii respectivi au fost confiscați, Nuță nu mai poate vorbi, iar mie mi se cere să-i justific! Dar, repet, toată conducerea de atunci a ministerului cunoaște care era filiera și poate confirma oricînd. Dumitru Dragomir, președintele retribuit al clubului, nu putea nici el să clintească un ban de la locul lui – pe el îl controlam eu în permanență și orice cheltuieli le efectua numai cu aprobarea mea.

Este cel puțin exagerată și suma care ni se impută nouă. Inițial ar fi fost vorba de 973.000 de lei, dar ulterior col. Petre, unul dintre factorii implicați în operațiune, a declarat că s-ar fi adunat mult mai mulți bani în cîțiva ani, adică mai bine de 3 milioane de lei! Trebuie să vă informez că și înainte de Revoluție o serie întreagă de răuvoitori au încercat să ne compromită, făcînd reclamații peste reclamații, dintre care unele au ajuns pînă la nivelul Cabinetului 2. Iar cum Elena Ceaușescu abia aștepta să-i mai cadă o victimă în mînă, să mai poată face cuiva rău, vă imaginați că a urmat o anchetă la sînge. Ca urmare a unei reclamații făcute de lt. col. Romulus Dănescu, în care se afirma că Nuță și Bărbulescu foloseau incorect fondurile nescriptice, adică acești bani negri, am fost chemat la locțiitorul fostei secții de cadre și anchetat zile în șir. Generalul Nuță a fost chemat la Tănase, șeful respectivei secții, fiind supus și el unui tratament asemănător. Ancheta fiind ordonată personal de Elena Ceaușescu, e de la sine înțeles că nimeni n-a îndrăznit să mintă nici preț de cinci bani. După circa trei săptămîni, am fost chemat la telefon și mi s-a comunicat că totul este în ordine, că banii sînt utilizați corect, și că în seama lui Nuță și a mea nu poate fi reținut nimic acuzator. Nota bene, acestea se întîmplau în 1989, deci fie-mi permis să întreb cînd am mai fi avut timp după aceea să comitem ilegalități de ordinul a mai bine de trei milioane de lei?! Mai ales că, iritat de anchetele la care fuseserăm supuși, Postelnicu și-a intensificat după aceea și el controalele... Vă asigur, și-mi stă martor un întreg aparat de subordonați, că totul se desfășura într-un climat de reguli morale mai presus de orice bănuieli»

(va urma)

Desfășurarea procesului a fost consemnată de Sorin SATMARI

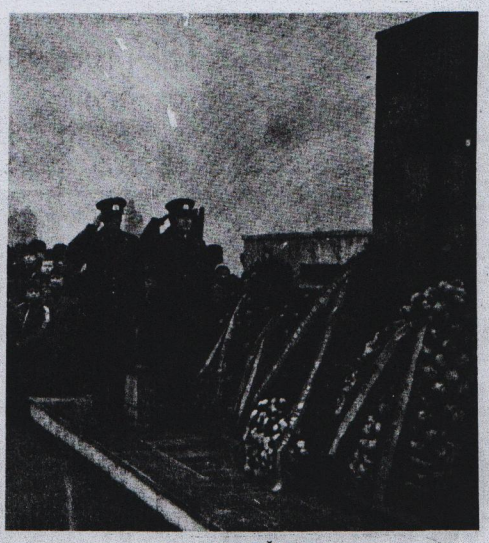


Foto: Emil TĂNASE

Cinstirea sportului

Săptămîna trecută a marcat două momente importante pentru sportul românesc. Ambele au fost legate de clubul sportiv „Steaua".

Miercuri 9 ianuarie, în apropierea stadionului „Steaua" a fost dezvelit, în cadrul unei emoționante festivități, monumentul dedicat memoriei eroilor sportivi **Răducu Durbac** și **Florică Murariu**, maeștri emeriți ai sportului, dispăruți tragic în evenimentele din decembrie 1989. Solemnitatea a fost onorată de prezența a numeroase personalități în frunte cu ministrul apărării naționale, dl. Gral. col. Victor Stănculescu.

Solemnitatea militară a dat profunzime momentului în care o numeroasă asistență cu fruntea plecată a rememorat imaginea unor sportivi de excepție cum au fost Răducu Durbac și Florică Murariu.

Concursul „Fair Play"

Întrebarea a 4-a:

În 1966, trofeul internațional fair play a fost acordat luptătorului iugoslav Stevan Horvat care putea deveni campion mondial fără a lupta cu principalii săi adversari, aceștia fiind gata-gata să fie descalificați în întîlnirea lor directă. Neînțelegînd să fie beneficiarul unui joc al întîmplărilor exterioare lui, Horvat intervine energic la juriu, cerînd ca descalificarea adversarilor lui să nu fie pronunțată și obține satisfacție. Abia pe urmă, își învinge adversarii prin propriile mijloace (și merite) cucerind medalia de aur.

La înmînarea premiului fair play, directorul de atunci al UNESCO – Rene Maheu i-a spus: „Nu știu dacă numele dumitale, Stevan Horvat, va figura în dicționare, ca cel al lui Milon din Crotona, imortalizat pentru performanțele sale de luptător și pentru că a susținut tavanul care se prăbușea peste Pitagora, salvînd, în același timp, capul unui filozof și pătratul ipotenuzei. Dar gestul dumitale constituie o contribuție nu mai puțin prețioasă la progresul omenirii întrucît dovedește că omul poate subordona trupul și pasiunile unor...."

Care au fost, după părerea d-stră, ultimele două cuvinte din declarația de mai sus?

Și pentru a vă ușura răspunsul, precizăm că aceste două cuvinte încep cu literele **v** și **m.**

In spirit fair play — VASILE DONOSE

APROPO DE ETICĂ ȘI ADEVĂR!

Oricare ar fi deznodămîntul luptelor omenești, adevărul din sufletul fiecăruia nu poate fi învins; el poate fi doar rănit, izolat, redus la o tăcere vremelnică. «Cel ce simte chiar și numai pentru o clipă contactul cu infinitul» – l-am citat pe R. Rolland – acela nu poate fi învins. Există, însă, din păcate, foarte multă superficialitate în comportamentul oamenilor izvorîtă fie din graba vinovată cu care unii își asumă prerogativele acțiunilor negîndite, fie din ignoranță și fariseism, fie din refuzul bine calculat de a accede la adevărul posbil al fiecărui om, al fiecărui lucru, fenomen sau categorie de fenomene. Superficialitatea este, pentru societate la fel de nocivă ca și prostia, ca și incompetența, ca și ipocrizia pentru că agresează buna cuviință, alterează caractere, îi derutează pe înțelepți și promovează confuzia. Infinit mai odios decît ipocrizia dar decurgînd din aceasta, este cinismul – spunea P. Claudel. Dar, Doamne, pe mîna cui ai lăsat biata noastră lume care pare – dacă nu chiar este –, atît de golită de conținutul moral al existenței? Oameni, cum de nu vă treziți la realitatea din voi? Spuneți lucruri pe care nici voi nu le credeți și vă încăpățînați în a pretinde să fiți crezuți de alții? Circumstanța superficialității ca atribut al necunoașterii, al incapacității de aprofundare și percepere a fenomenelor, nu poate scuza ipocrizia și cinismul cu care vînturați vorbe otrăvite.

Auzim și ne îngrozim cum unii politicieni își modifică punctul de vedere de la o zi la alta, uneori chiar de la o oră la alta.

Ce interese se află în spatele acestor fluctuații incredibile?

Ce duh rău guvernează aceste conjuncturi politice cu consecințe imprevizibile în structura morală a societății românești? «Ce o lume zice, ceilalți o dezic, decît un vis searbăd, mai bine nimic». Există, trebuie să existe, un modus vivendi al lumii. La el însă nu se poate ajunge prin minciună, ură și trădare; nici prin ignorarea evidențelor și amputarea criminală a adevărului sub presiunea unor interese mercenare. Modusul vivendi poate fi dobîndit prin rațiune și înțelepciune. «Nimic pe lume nu se împacă mai prost cu intenția de a susține o cauză dreaptă decît viclenia, ipocrizia și minciuna» (Im. Kant). Trebuie să-i dăm dreptate marelui filozof german și, să adăugăm chiar că valorile absolute ale spiritului și sufletului omenesc vor fi întotdeauna compromise de apărătorii mediocri. Feriți-vă, așadar, oameni buni de astfel de apărători. Feriți-vă de cei care, incompetenți, superficiali, răi, meschini, handicapați psihic sau mintal au capacitatea să spună în față decît lucrurile pe dos.

Concursul "Fair Play"
TALON DE PARTICIPARE

Răspus: _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
Numele și prenumele: _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
Adresa: str. _ _ _ _ _ _ **nr.** _ _ _ **bloc** _
sc. _ **et** _ _ **ap** _ **Localitatea** _
Cod poștal: _ _ _ **județul** _ _ _ _ _ _

CINE SE TEME DE FAIR PLAY

● AUTOBUZUL cu care ansamblul **«Drăgaica»** al lui **Mircea Rădulescu** şi **Gino Iorgulescu** s-a întors de la Telese Terme a făcut o mică escală la Pescara. De aici a îmbarcat patru persoane aşteptate cu nesaţ în ţară de membri marcanţi ai F.R.F. – două tinere atrăgătoare şi doi italieni cu sex incert. Între ele (mă rog, între cei patru...) se afla şi celebra **Betsy**, dansatoare de renume mondial la barul **«Grota limfelor»**. Să înţelegem că atunci cînd nu va mai ţine cu fotbalul, F.R.F. va trece pe coregrafie? Unii zic că au şi trecut, exersînd pentru început **«Polca pe furate»**...

ÎN PRIMUL meci susţinut la Telese Terme, adversarii noştri, în fapt selecţionata corurilor reunite din regiune, purtau tricouri pe care scria «SANNITA». Asta au avut ei la dispoziţie, asta au îmbrăcat! Drept care e lesne de înţeles confuzia care a cuprins pe confratele Gh. Nicolaescu, care a înţeles că ar fi vorba de selecţionata... sanitară a ţinutului. Dacă pe tricouri ar fi scris CANON, probabil că ar fi dedus că-i vorba de selecţionata fotoreporterilor...

CICĂ PE **Calea Moşilor** din capitală s-ar fi deschis, sau se va deschide în curînd, magazinul **«La Sandu and Albu»**. În care d-l **Albu**, trezorierul federaţiei, ar urma să vîndă... albituri, iar d-l **Sandu** (Mircea, bineînţeles) va răspunde de verziturі. În aceste condiţii, şedinţele de birou federal se vor ţine numai în zilele de inventar ale magazinului.

AFLÎND CĂ este posibil ca în 1991 să fie obligat să viziteze, totuşi, măcar de formă, şi un centru de juniori din ţară şi nu doar pe cele din străinătate, d-l **Cristian Bivolaru**, secretar F.R.F., ar fi răspuns: **«Domnilor pe mine mă cheamă Bivolaru, nu Boureanu!»**

REVENIND la turneul ansamblului de căluşari prin zona Telese Terme, ne întrebăm de ce oare F.R. Fotbal nu a vrut să cheltuiască nici măcar lei cu transportul (unei) naţionale de seniori, într-un turneu pe care l-a considerat important, în vreme ce gurile rele afirmă că ar fi cheltuit o sumă destul de mare în valută, cu transportul naţionalelor de juniori, în aceeaşi perioadă, într-un turneu prin Israel?! Dacă, într-adevăr, aşa stau lucrurile ar fi mai mult decît interesant de aflat pentru ce? Idee pe care o şi supunem spre studiu ministerului de resort. Sau măcar celui al finanţelor...

CITITORUL **Marin Iordănescu** din Brăila ne întreabă: **«Cum speră F.R. Fotbal să redreseze activitatea dacă a adus în postul de secretar general adjunct, sau aşa ceva, un fost... şef de circiumă, pe Adalbert Cassay?!»**

Ştim şi noi ce să vă spunem, domnule Iordănescu? Şi ştiţi că... invers merge foarte bine, în sensul că mulţi fotbalişti au deschis restaurante cu care cîştigă extraordinar! Noi încercăm, probabil, o premieră mondială, care rămîne să vedem ce... «specialitate a casei» ne va oferi...

CITIM în ziarul **«Lumea Sporturilor»**, editat la New York, un interviu cu antrenorul **Gh. Constantin**, realizat de d-l **Mircea Meleaşă**. Spicuim: «– Mircea Rădulescu la echipa de seniori?! Bravos!... Dat afară de la tineret, unde nu a făcut nimic, şi promovat la seniori! Mafia Sportului studenţesc văd că operează tare, nu glumă!...

– Eu aş zice (n.n. – răspunde Constantin) **că aici se vede nepriceperea şi neseriozitatea. Aşa că e mai bine să-mi văd eu de treabă şi să nu-mi mai omor creierii cu unii care nu vor sau nu pot să gîndească!»**

● Se zvoneşte – dar ştirea rămîne încă verificabilă – că la F.R. Fotbal a avut ieri dimineaţă o mică festivitate, cu prilejul căreia s-au desfăcut cîteva sticle de şampanie şi s-au făcut urări de noi şi noi succese!

Momentul ar fi fost ocazionat de împlinirea a 25 (douăzeci şi cinci) de înfrîngeri suferite de echipa naţională de juniori de cînd la conducerea ei a fost pus cuplul comico-fantezist **Gavrilă-Kraila**, performanţa fiind realizată cu prilejul recentului turneu din Israel. Din aceeaşi sursă mai aflăm că s-a cîntat cu frenezie şi cunoscuta bucată **«O s-o facem şi mai lată!»**, cu referire la ziua în care se va aniversa cea de-a o suta înfrîngere. Fiindcă, este limpede de acum, cuplul cu pricina nu poate fi clintit nicicum de pe locul pe care a fost cocoţat! F.R. Fotbal renunţă fără să clipească la Gh. Constantin – asta e cu totul altceva; dar în nici un caz la autorii unui asemenea serial, demn de pe acum de «Cartea recordurilor»...

● Se pare că românul păstrează încă, şi va mai păstra multă vreme, un adînc respect-reflex pentru funcţia de secretar general. I-a intrat această boală adînc de tot în oase, mai ceva ca un reumatism cronicizat de 24 de ani, aşa că simpla rostire a celor două noţiuni îi declanşează romînului un puternic resort interior, făcîndu-l să sară smirnă în picioare, să aplaude furtunos şi să aprobe în unanimitate!

Iată încă un recent exemplu: în ancheta de final de an a gazetarilor sportivi, menită să-i desemneze pe cei mai buni 5 dintre ei, tova... scuzaţi, domnul **secretar general** al A.P.S. (Asociaţia Presei Sportive), **Geo Raeţchi**, primeşte afît de multe voturi încît se clasează chiar înaintea unor **Ioan Chirilă** sau **Cristian Ţopescu!!!** Sau te pomeneşti că a impresionat puternic suita de interviuri cu... «INEGALABILA şi INCOMPARABILA» (am încheiat citatul) Nadia Comăneci, scris de d-l **Raeţchi** într-un ireproşabil stil ante-22?... Interesant ni se pare şi amănuntul că d-l secretar general a fost votat în cvasi-unanimitate de către pleiada de membri ai A.P.S. primiţi recent în asociaţie, pentru faptul că au prin cine ştie ce ziar cîte o rubricuţă sportivă ocazională. Să fie o simplă coincidenţă aici?! Bunăoară, s-ar putea să fie un om demn de toată stima (şi mîndria), dar cine a auzit de ziaristul sportiv **Janoş Fazekaş** este rugat să ne comunice şi nouă. Pînă atunci, propunem ca la anul să voteze şi ... ziariştii sportivi **Iosif Banc, Leonte Răutu** şi **Anton Breitenhoffer**, pentru a avea o mai bună reprezentare a tuturor judeţelor şi disciplinelor sportive.

Pe un **Gheorghe Bălaşa**, de la «Sportul Capitalei»? Îl plîmbăm cîteva luni, pînă va înţelege bine că nu e chiar de capul lui...

De altfel, nici nu-i nevoie să fii un prea fin psiholog, pentru a-ţi da seama ce-l frămîntă pe d-l secretar general Raeţchi atunci cînd a urcat pe scenă să-şi primească premiul, dacă nu a găsit altceva de spus decît: **«Să ştiţi că s-a votat cinstit! Cine se îndoieşte, poate verifica!»** La care Dadi Graur a răspuns cu mult umor, **«Tocmai asta am vrea şi noi...»**

Vorbele d-lui secretar general Raeţchi ne aduc aminte de o caricatură teribilă a ...INEGALABILULUI Matty Aslan: un ins cu părul zbîrlit şi cu ochii holbaţi rătăceşte înnebunit noaptea printr-o pădure neagră-smoală, repetînd într-una, **«Nu mi-e frică şi nu-mi pare rău că m-am despărţit de grup! Nu mi-e frică şi...»**.

Încît nesperînd că pînă la anul vom scăpa de cronicizantul nostru reflex, propunem ca în 1991 alegerile A.P.S. să se desfăşoare numai pentru... celelalte patru locuri. Unul, nu-i aşa? fiind ca şi cunoscut de pe acum!

COLIMATOR

UN SPECTACOL FESTIV LA CARE AU LIPSIT TOCMAI MINIŞTRII



Foto: Gheorghe DAN

Miss România 1991 binecuvîntează primii 10 sportivi ai anului care a trecut.

15 decembrie 1990 a fost o zi deosebită pentru sportul românesc, o zi aşteptată cu înfrigurare, ca şi multe altele de altfel.

Mistificată pînă la parodie în anii dictaturii comuniste, atingînd paroxismul în «epoca de aur» ceauşistă, sărbătoarea organizată de Asociaţia Presei Sportive a fost un moment de mare încărcătură emoţională, prilejuind recompensarea morală dar şi materială – meritată – a celor mai buni sportivi ai ţării.

Au dispărut ordinele şi medaliile de tinichea lăsînd loc... cecurilor dar şi atenţiilor mai mult sau mai puţin simbolice. A dispărut fastul agresiv al prostului gust lăsînd loc autenticului şi (am fi dorit noi din toată inima) solemnului.

Asupra cestui aspect dorim să ne oprim puţin; nu sîntem cusurgii, sperăm că vă vor convinge observaţiile noastre. Au fost însă lucruri mai puţin puse la punct, unele chiar stridente, deranjante. Dacă le semnalăm, o facem din dorinţa ca în viitor să nu se mai repete.

Ştim, după o pauză de exprimare sinceră atît de lungă, libertatea de a acţiona nestînjenit de «directive» absurde poate genera stîngăcii; multe din acestea au fost inerente. Dar nu despre ele vrem să pomenim noi acum.

O festivitate ca cea din 15 decembrie 1990 este înainte de toate o solemnitate. O astfel de **solemnitate** presupune o atenţie şi o participare pe măsură.

Cine altcineva ar fi trebuit să sublinieze sărbătorirea **celor mai buni SPORTIVI** ai ţării dacă nu Ministerul Tineretului şi Sportului prin Departamentul său de specialitate?

Dacă pe d-na Lia Manoliu am găsit-o, ca de fiecare dată, la datorie, pe d-l ministru Bogdan Niculescu-Duvăz şi pe d-l secretar de stat Cornel Dinu nu i-am zărit. Oare cine trebuia să onoreze truda şi performanţele lui Nicu Vlad dacă nu dînşii?

Dacă **tineret** este o noţiune cam vagă şi nu prea bine definită cantitativ, în schimb **sportivii** reprezintă cu siguranţă **obiectul muncii** dumneavoastră d-lor miniştri! Şi încă ceva, tot pentru dumneavoastră.

Banii se cheltuiesc, «adidaşii» se tocesc, tricourile se decolorează.

Ceea ce rămîne pentru a-ţi aminti ţie şi urmaşilor tăi că în anul cutare ai fost cel mai bun sportiv al României este **trofeul**-simbol care dăinuie în timp, nu se toceşte şi nu se decolorează, păstrîndu-şi nealterată semnificaţia.

În această privinţă occidentalii sînt maeştri neîntrecuţi în marcarea solemnă şi elegantă a tuturor momentelor deosebite din viaţa lor. Nu este însă singurul lucru pe care refuzăm să-l învăţăm de la ei. Apoi, o solemnitate de orice natură ar fi ea, este înainte de toate marcată de ţinută. A te îmbrăca, a te comporta şi a vorbi conform momentului este chiar o dovadă de respect acordată solemnităţii acestui moment. Aici sînt, din păcate, multe de spus. Că nu am avut ocazia să îmbrăcăm fracuri sau rochii lungi de seară, este o certitudine. Că majoritatea dintre noi nu are fracuri sau rochii lungi este o altă certitudine.

Pretindem însă o ţinută corectă, decentă, dacă nu elegantă. Dacă organizatorii şi o parte din laureaţi au respectat ori s-au străduit să respecte solemnitatea momentului, o altă parte au lăsat o impresie deloc plăcută.

Nu ne este deloc uşor să consemnăm, că tocmai laureatul gazetarilor sportivi – d-l Ovidiu Ioaniţoaia ne-a decepţionat. Toată admiraţia noastră pentru «meseriaşul» Ioaniţoaia, cele 70 de voturi adunate de la confraţi fiind elocvente. Dar în rest, apariţia domniei sale a fost cel puţin bizară, de la ţinută pînă la vocabular. Alături de «plic», «mărunţiş», «fisc» au lipsit doar «pieile de broască» sau «verzişorii» pentru ca vocabularul de bişniţar să fie complet.

D-le Ioaniţoaia, credem că vă cunoaştem suficient de bine pentru a nu ne închipui că sub aparenţe se ascunde un timid care vrea să braveze. Nu era suficientă stîngăcia cu care unii dintre marii noştri campioni îşi adunau gîndurile sau îşi legau cuvintele?

Cine să-i ajute pe aceşti sportivi minunaţi să se îmbrace, să se poarte, să vorbească? Oare meseria de gazetar se rezumă numai la consemnarea cu mai mult sau mai puţin talent a unor evenimente?

Sperăm din toată inima că a fost doar o scăpare vizavi de felul în care aţi privit sărbătoarea sportului românesc, organizată de Asociaţia Presei Sportive al cărui membru, nu oarecare, sînteţi.

În încheiere cîteva cuvinte despre prezentarea acestui spectacol-festivitate care s-a dorit a fi de mare ţinută. D-nii Octavian Vintilă şi Dumitru Graur s-au străduit, reuşind în mare parte.

Pentru d-l Vintilă există cel puţin două scuze pentru o evoluţie ceva mai puţin inspirată ca de obicei: o durere acută de dinţi şi o durere, mult mai profundă, răscolită de premierea lui Răducu Durbac, fiul fostului rugbist – numai cei care l-au cunoscut pe Răducu şi au trăit pe viu nenorocirea din noaptea de 22-23 decembrie 1989 simt exact ce înseamnă lipsa dintre noi, şi nu numai a lui.

Pentru d-l Dumitru Graur, ca de obicei, mai puţine scuze. Am dori să-i reamintim că o meserie ca a domniei sale se face cu har (dacă există), cu spontaneitate (idem), cu pregătire (foarte multă) şi, de ce nu, cu frica lui Dumnezeu (măcar puţină)! Doar atît!

Sperăm că observaţiile noastre vor fi privite cu acelaşi fair-play în care le-am gîndit şi că viitoarele solemnităţi vor purta girul valorii autentice şi al respectului faţă de aceasta.

ALIN SAVU



Domeniul Alin Savu



„PICATURA GĂUREŞTE PIATRA" (Ovidiu)



Şi tu... Katarina?

„MIRACOLUL" R.D.G. - O PALMĂ PE OBRAZUL COMUNISMULUI

Într-un material publicat sub titlul „Germania şi-a rămas doar una" în urmă cu vreo două luni, ne luam rămas bun de la cea care fusese ani de zile una din primele forţe sportive ale lumii. Ne întrebam atunci dacă uzinele de fabricat pe bandă campioni vor continua să producă şi după înghiţirea lor de către economia de piaţă capitalistă a fostei Germanii Occidentale.

Răspunsul la o astfel de întrebare a început să se contureze neaşteptat de rapid, dar într-o formă incredibil de murdară şi urît mirositoare.

Este o lege a firii ca adevărul să iasă la iveală; mai devreme sau mai tîrziu, oricît de mult ne-am strădui să-l tăinuim, oricît ne-am strădui să deturnăm atenţia celor din jur în alte direcţii.

Puţine au fost săptămînile care au trecut de la reunificarea celor două Germanii şi iată, o adevărată avalanşă de recunoaşteri, majoritatea oficiale, vin să descopere adevărata faţă a „miracolului" sportiv est-german.

Fabuloasa galerie de campioni care ne-a umplut de uimire - poate şi de uşoară circumspecţie - se transformă sub ochii noştri la fel de uimiţi, dar îndureraţi şi revoltaţi, într-un lung şir de falsuri murdare, minciună şi demagogie, atît de caracteristice sistemului social comunist, cel care a distrus zeci de milioane de destine umane.

Acerba propagandă care trebuia să dovedească lumii întregi superioritatea comunismului să dea palme pe obrazul imperialiştilor, în toate planurile, a găsit în sport un mijloc extraordinar de eficient. Ce altceva putea să ofere R.D.G.-ul în comparaţie cu sora sa cea bogată? Nimic altceva în afara sportului. Odată trasă această concluzie s-a acţionat pe principiul „cu orice preţ". Ce s-a realizat cunosc toţi amatorii mai mari sau mai mici de sport; de prin 1963, odată cu apariţia zidului Berlinului - nenorocită coincidenţă - sportul est-german a început să invadeze aproape toate disciplinele sportive cu nenumăraţi super-campioni, stîrnind admiraţia întregii lumi.

Dimensiunile lui „cu orice preţ" au început însă să se cunoască abia acum. După condiţiile de pregătire ultrasofisticate (vezi bazele sportive subterane presurizate) iată sînt date în vileag şi mijloacele murdare ale biochimiei, puse în slujba minciunii şi falsului. Dopajul, atît de urîta şi incriminanta modalitate de a supralicita artificial performanţa sportivă, a făcut casă bună cu sportul est-german.

Privim uluiţi cum se prăbuşeşte cortegiul sutelor de „mici" campioni - unici la vremea respectivă căci astăzi aflăm cu mîhnire că probabil foarte puţini din ei au fost „curaţi".

Aflăm cu stupoare că poate nici una din numeroasele şi fără egal campioane ale atletismului mondial nu a fost străină de anabolizante (nici Renate Stecher, nici Marita Koch, nici Heike Dresller, nici Katrin Krabbe?). Oare toate s-au mînjit de fals, de minciună, de dezonoranta murdărie a dopajului?. Oare toată suita fără egal de recorduri mondiale va trebui anulată pentru a se face dreptate? Unde sînt acum „limitele organismului uman"? Cu ce preţ au fost ele mereu supralicitate?

Se vor scufunda în mizerie şi Rolland Mathes şi Kornelia Ender şi Kristin Otto, cu seria lor de miraculoase recorduri ale nataţiei?

Aşteptăm cu înfrigurare şi strîngere de inimă să vedem dacă se va prăbuşi întregul eşafod al sportului est-german, construit în peste 25 de ani (de minciună?!).

Aşteptăm cu îngrijorare mărturisită să descoperim că nici şcoala de patinaj artistic a Juttei Müller nu a fost ferită de mocirla fraudei.

Reamintindu-ne-o pe Gabrielle Seifert şi avînd-o încă atît de proaspăt în memorie pe Katarina Witt, inegalabila Carmen pe ghiaţă, ne facem publică speranţa că poate nu chiar întreg sportul est-german poartă pecetea ruşinii.

Ar fi mare păcat!

JUNIORI PENTRU CINE ÎNTREABĂ, SENIORI PENTRU CINE CUMPĂRĂ!

Vă promiteam în numărul trecut al revistei că vom deschide împreună, larg, uşile baschetului românesc, mai exact ale F.R. Baschet. „Aerisind" aerul stătut ce domneşte de peste 10 ani în această federaţie speram că „stăpînul" casei (citiţi conducerea M.T.S.) va catadicsi să facă şi curăţenie, spre binele acestui atît de frumos sport.

O parte din poveştile urît mirositoare ale guvernării „mareşalului" George Chiraleu le-aţi cunoscut deja. Dar mai sînt şi altele căci dl. Chiraleu se îmbată cu voluptate din elixirul „tinereţii fără bătrîneţe", sperînd la o „viaţă fără de moarte" în F. R. Baschet. Pentru a-şi vedea visul cu ochii a fost în stare de orice, mergînd pînă la fraudă. A păcălit opinia publică din ţară, a păcălit fosta conducere a CNEFS, a păcălit chiar Federaţia Internaţională de Baschet. Ani de zile. Astăzi continuă să păcălească actuala conducere a Ministerului Tineretului şi Sportului. De ce o face? Ca să supravieţuiască cu orice preţ! Cum o face? Măsluind!

Aţi făcut cunoştinţă deja cu tinerele noastre „cadete" vicecampioane europene în 1989.

În decursul ultimilor ani s-au adunat nenumărate exemple de astfel de măsluiri ale vîrstei juniorilor sau junioarelor noastre, rezultatele obţinute într-un astfel de context purtînd amprenta falsului şi imposturii.

Nu mi-ar ajunge spaţiul pentru a-i înşirui pe toţi cei „întineriţi" de bagheta magică a antrenorului federal George Chiraleu. Mă voi limita la a comenta performanţa echipei noastre de juniori calificată pentru C.M. 1991, în urma obţinerii locului IV la „europenele" din luna august, în Olanda.

În „Gazeta Sporturilor" din 31 august, a.c. dl. Dan Berceanu - secretar adjunct al F.R. Baschet - declara că: „Prin puterea lor de luptă, prin spiritul de echipă manifestat, prin valoarea jocului practicat, băieţii noştri şi-au atras de la început simpatia tehnicienilor şi a publicului».

Mă întreb dacă am fi fost priviţi cu aceeaşi simpatie, dacă tehnicienii şi publicul olandez ar fi aflat că cei mai buni jucători ai noştri (Constantin Popa, Bruno Roschnafschi şi Antonio Alexe - în ordinea desemnată tot de dl. Berceanu) sînt născuţi în 1969, 1970 şi respectiv 1969 - vezi „Sportul" din 9. 10... 1987 căci prin grija dlui. D. Stănculescu - sau a altora? - ziarul de specialitate din 28.09.1990 nu ne mai informează, evident **întîmplător**, decît asupra înălţimii jucătorilor respectivi. Halal juniori la 21 şi 20 ani!

Presat de spaţiu mă rezum la a preciza numai situaţia celor mai buni „juniori" ai noştri; din păcate nu sînt însă singurii!

Ca o încoronare a acestei situaţii vă relatez pe scurt întîmplarea care explică şi titlul acestor rînduri. În urmă cu peste două luni a avut loc meciul Bulgaria-România (seniori), contînd pentru calificările la „Europenele" 1991. Preluat de TV română, meciul a fost comentat de dl. redactor Bogdan Stănculescu care a făcut „imprudenţa" de a anunţa şi vîrsta - reală - a unora din jucătorii noştri.

Întrebat de antrenorul federal Chiraleu de unde a aflat această vîrstă, dl. Stănculescu a răspuns simplu: „i-am întrebat pe ei". Replica „mareşalului" a fost acest unic şi semnificativ motto: „Pe antrenor să-l întrebi cîţi ani au, nu pe ei!"

Mi-ar părea însă rău ca băieţii şi fetele care au beneficiat de practica frauduloasă a F.R. Baschet să nu înţeleagă falsitatea şi urîtul procedeului; spiritul sportului este lupta cinstită, fair-play-ul, nu minciuna şi hoţia. Românii şi-au materializat înţelepciunea, cert, prin nenumărate proverbe pline de miez. Unul din acestea spune simplu: „sărac, dar cinstit". Convingerea mea este că prin muncă, multă muncă onestă şi cinstită, va veni vremea cînd „vom scoate capul" în Europa şi cu baschetul. Să o facem însă cu fruntea sus, nepătaţi de minciună şi furt, privind în lături şi rugîndu-ne să nu fim descoperiţi.

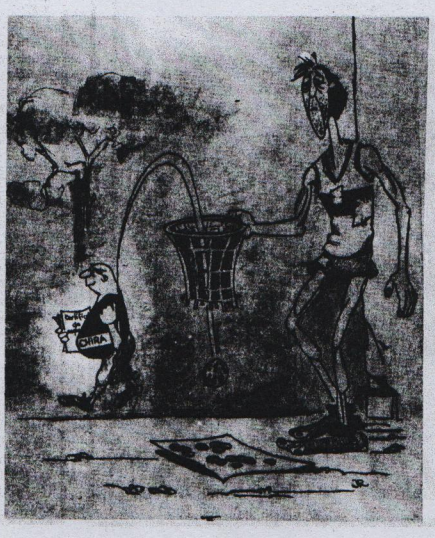
Dacă m-am hotărît să dezvălui murdăria F.R. Baschet aceasta se datoreşte faptului că Revoluţia din decembrie 1989 nu a schimbat absolut nimic la această federaţie - ba dimpotrivă - dar şi pentru că doresc să ofer actualei conduceri a sportului românesc ocazia de a-şi arăta valoarea şi moralitatea, dovedind opiniei publice că este nu numai o mînuitoare diplomată de „vorbe măiestre".

Şi dacă dovezile aduse încă nu sînt suficiente, vom reveni şi cu altele; căci dosarul „federaţiei chiraleilor" este mai mult decît voluminos.

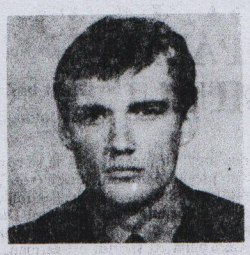
P.S. 1 - Datorită „strălucitelor" rezultate obţinute de „junioarele" noastre dl. Chiraleu este de curînd membru al comisiei europene pentru junioare, probabil pentru a pregăti o reprezentativă europeană capabilă să învingă chiar într-o competiţie... cosmică. Folosind evident metodele de „pregătire" cunoscute!!!

P.S. 2 - Şi o ultimă precizare: într-un număr viitor vă voi dovedi că nu este vorba, nici pe departe, de o problemă personală a semnatarului acestor rînduri.

Reamintesc, pentru prima oară în 1991 şi ultima oară în acest secol, că această pagină mă reprezintă în exclusivitate şi nu implică sub nici o formă Clubul Sportiv «Steaua».



CHIRALEIADA



DOMENIUL
Marcel Puşcaş

ÎNTRE VATRA ROMÂNEASCĂ ŞI U.D.M.R.

Viorel Vancea, după evoluţii controversate la U.T.A., Jiul, U. Craiova a părăsit România în luna martie a anului 1989, fiind transferat de la clubul orădean F.C. Bihor, la formaţia budapestană Honved.

În urma anc'ietelor de sfîrşit de an, românul Viorel Vancea s-a situat pe locul doi în clasamentul celor mai buni fotbalişti străini din Ungaria, după un alt «român» pe nume Musznay Zsolt.

Î: Cum ai găsit campionatul maghiar în comparaţie cu cel românesc?

R: În primăvara lui '89 era mult mai slab. Pe urmă însă, intervenind exodul masiv al românilor, l-a egalat ca valoare, ba chiar depăşindu-l. În orice caz, este mult mai **corect.**

Î: Cum adică?

R: Arbitrii nu viciază rezultatele, meciurile nu sînt «trîntite» nici de jucători şi nici de conducători.

Î: Cît ai valorat la plecare?

R: Honvezii au dat pe mine 4 milioane de forinţi FC Bihorului pentru o perioadă de un an şi jumătate.

Î: Să înţeleg că eşti al Bihorului din această vară!

R: Da'de unde! Am împlinit 28 de ani, aşa că...

Î: Ai vreo ofertă?

R: S-a interesat de mine un manager belgian.

I: La ce echipă?

R: Nu-mi place să vorbesc pînă ce nu sînt sigur. Eu aştept.

Î: Cum eşti plătit în Ungaria?

R: Avem salarii fixe, la care se adaugă primele de meci, care variază de la joc la joc în funcţie de randament.

Î: Cine face aprecieri privind randamentul?

R: Numai antrenorul.

Î: Pe ce loc ai terminat turul?

R: Pe locul I.

Î: Cîte goluri ai înscris pînă acum?

R: 7 goluri.

Î: Care sînt cei mai cunoscuţi colegi?

R: Petri, Kovacs, Gregor, Urbanyi, Fodor, toţi internaţionali «A».

Î: Ai învăţat limba?

R: Vorbesc foarte bine maghiara.

Î: Cum apreciezi clasarea ta pe locul II în topul fotbaliştilor străini, după Musznay?

R: Clasamentul l-au întocmit ziariştii. Eu am avut 5 note de 8, Musznay doar una. Probabil o fi contat sz-ul din numele său.

I: Mă faci să cred că plăteşti tribut românismului.

R: Nu contează naţionalitatea, nu am avut probleme de acest gen.

Î: După 10 luni petrecute în Ungaria ce organism ai prefera: UDMR-ul sau Vatra Românească?

R: Nici unul. Ambele sînt tîmpenii extremiste. Eu sînt fotbalist şi nu mă bag în politică. Mă simt foarte bine în Ungaria, mi-au dat o casă la cheie, cîştig bine. Sînt mulţumit.

Î: Cum se numeşte antrenorul?

R: Mezey. Este foarte apreciat în Ungaria şi nu numai. Seamănă foarte bine cu Lucescu.

Î: Te gîndeşti la cineva anume din România?

R: Mereu la Gigi Mulţescu care a fost alături de mine şi la bine şi la rău.

Î: Mai sînt străini în echipă?

R: Da. Rusul de la Kiev pe nume Ienei Alexandru.

Î: Ai avea nevoie de cineva din România să te ajute la centru liniei de atac?

R: Nu vreau colegi români. Ar fi prea mult pentru Honved.





DOMENIUL
Octavian Vintilă

DESCHIDEŢI FERESTRELE NE SUFOCĂM

Incontestabil, dintre sporturile care au dus-o bine sau ceva mai bine, fotbalul se află pe primul loc. Dar nici el nu a fost cine ştie ce avantajat, decît după ce pe tricourile fotbaliştilor a apărut scris, ba Ford la stelişti, ba Saniplast la dinamovişti, ca să mă refer numai la primii paşi făcuţi spre sponsorizare, cînd lumea era surprinsă, curioasă, să-i vadă cum arată cu firmele astea pe piept.

Au fost cazuri izolate ce-i drept, apoi au venit şi alte echipe în funcţie de «puterea» ministerelor care le susţineau sau a primilor secretari, de a putea discuta sau chiar colabora cu firme străine, un preşedinte de club neavînd o asemenea «dezlegare». Aşa erau vremurile.

Şi pînă a trece la vremurile de azi, aşa ca o paranteză, zic că din acest punct de vedere cei care au ajutat sportul, au făcut un lucru mare pentru lumea noastră, indiferent că din punct de vedere politic au păcatele lor.

Azi, avem libertatea de a vorbi cu orice străin, oricare dintre noi, de a pleca, de a încheia o afacere. Expresia «aş face dar nu am voie», a dispărut. A apărut... profesionalitatea. Acum totul depinde de capacitatea noastră, de modul cum ştim să ne gospodărim, de modul cum putem să ne facem apreciaţi de cei pe care dorim a-i atrage spre o afacere care să fie în beneficiul ambelor părţi.

Azi depinde de noi şi numai de noi (sau cel puţin aşa vreau să cred).

În condiţii de deplină libertate, vorbim de sponsorizarea asta de aproape o jumătate de an, ca fiind necesară. Mai mult decît atît, chiar vitală, dacă mă gîndesc la liberalizarea preţurilor, la fondurile destul de subţiri - faţă de necesităţi - pe care le oferă Ministerul Tineretului şi Sportului.

Scrisori deschise, telegrame, cu S.O.S-uri trimise de diferite cluburi sau echipe, la radio, televiziune, presă, în care se anunţă oficial că sportivii nu mai sînt angajaţi, că nu mai au fonduri de deplasări, îşi fac apariţia tot mai des.

Nu presa, radioul, televiziunea sau Ministerul vă vor rezolva toate acestea. Chiar nu se înţelege, sau nu ne acomodăm cu gîndul că de noi depinde viitorul echipei, clubului sau sportivului?

A sta cu mîinile în sîn şi a plînge sau reclama, nu creează sorţi de izbîndă.

Şi-atunci trebuie să intervină profesionalitatea. Deocamdată, de cînd mă mişc în lumea sportului, singura treabă serioasă şi bună, am văzut-o (nu mă refer la echipele de fotbal), la handbalul feminin de la Chimistul Rîmnicu-Vîlcea, unde oamenii, văzînd că nu mai au cum trăi, au pus mintea la contribuţie; s-au mişcat în stînga şi în dreapta (cu folos) şi şi-au găsit un partener care să se alăture Intreprinderii Olt-Chim căreia îi aparţine echipa. Firma se numeşte Cawo R.U.M., un partener serios care a schimbat (în bine) nu numai viaţa echipei, dar şi starea de spirit a jucătoarelor.

Ce vreau să zic: dacă punem mintea la contribuţie şi nu ne mai văităm, putem realiza multe.

Multe firme sînt interesate şi interesante. Totu-i să le oferim încredere.

Sponsorizarea nu e vînzarea unei echipe la o firmă, să fie clar pentru toată lumea, ci este o modalitate de colaborare în beneficiul ambelor părţi. Este singura posibilitate ca sportul să trăiască şi mai ales să prospere.

Să ne deschidem ferestrele (adică să gîndim), fiindcă altfel ne sufocăm (murim cu sportul alături).

MECIUL SECOLULUI - Văzut de protagonişti dar şi de... spectatori

Nici o declaraţie care să mai pună la îndoială, victoria lui Gari Kasparov, nu a mai apărut după ultima partidă de la Lyon. Este deci clar că acest al 13-lea campion mondial de şah, constituie după a treia confruntare cu Anatoli Karpov, omul care nu mai poate fi contestat nici măcar de partenerul său de joc.

Voi da la început, la o parte, declaraţiile celor din jur, şi-i vom da cuvîntul învingătorului, Gari Kasparov.

«Sper că lumea a avut posibilitatea de a urmări nu un joc plat, cu o luptă pentru un punct, dar cu nimic nou în el. Dacă ar fi să mă pronunţ despre jocul meu, atunci aş zice că mi-a plăcut imaginaţia, riscul aruncat pe tablă cînd nimeni nu se aştepta. Ce pot să spun în plus, riscul pe care l-aţi văzut, înseamnă o perioadă lungă, foarte lungă de pregătire, ce a lăsat impresia că totul a fost surprinzător chiar şi pentru mine. Împărtăşesc întrutotul atributul de «meci al secolului». Sper să arăt în viitoarele meciuri pentru titlul mondial, că voi rămîne campionul de neontestat al acestui sfîrşit de secol, dar şi început de secol viitor».

Ce spune challanger-ul?

«În mod normal, trebuia să-mi fructific momentul psihologic de care am beneficiat la un moment dat. Eroarea din partida a 18-a a fost capitală. Deşi apreciez că turneele de calificare vor fi destul de dificile, apreciez că tot eu voi fi cel care va înfrunta pe Kasparov în 1993».

Michele Thores - 21 de ani, laureat al concursului de şah artistic din Argentina: «...În momentul în care vezi într-o partidă şi partea estetică a ansamblului ei, atunci trebuie să fim de acord că tot ceea ce face acest Gari Kasparov se apropie şi de şahul artistic. De altfel cred că lucrul acesta duce şi la derutarea adversarului, care am impresia că în mod inconştient se lasă furat de ingeniozitatea mutărilor care oricînd se pot include în partea artistică mai mult, decît în aceea de luptă efectivă, în criză de timp».

Florence Gautie - analistă a partidelor de şah: «Kasparov are o putere dincolo de ceea ce ne închipuim noi. Au fost anumite momente, cel puţin în a doua jumătate a meciului lor, cea de la Lyon, în care cu toţii, noi cei din sală, aveam impresia că este epuizat fizic, psihic şi chiar material, pe tabla de joc. Nici acum nu pot să mă pronunţ, dacă aceste «manifestări» nu fac cumva parte din «regia meciului». Cert este că Anatoli Karpov - care rămîne în continuare un mare jucător, a făcut cele mai copilăreşti greşeli, tocmai în momentele în care Kasparov ne lăsa impresia că este la capătul puterilor».

Jean Ferrari - manechin al Căsei de Modă, «Pierre Cardin»: «...Nu sînt un mare amator de şah, dar aflîndu-mă la Lyon am ţinut să urmăresc şi eu cîteva partide. Mi-a făcut plăcere să urmăresc în mişcări şi comportament un asemenea campion. Are manifestări de lider, de la cum intră în scenă pînă la poziţia la masa de joc, la modul cum îşi priveşte adversarul, la maniera de a se îmbrăca».

(Din declaraţiile făcute la finalul meciurilor de cei menţionaţi, diferitelor posturi de radio).



Dan Petrescu – un jucător care trebuie suspendat din fotbal, după opinia d-lui Ion Bocioacă de la România Liberă, fiindcă a renunțat la o șușanea de vacanță prost organizată. Normal ar trebui ca el să ceară suspendarea ziaristului incorect. Dar cui?

Belodedici a fugit din România în Iugoslavia, DAN PETRESCU A ALES... SOLUȚIA INVERSĂ! DE CE?

Ultimele zile ale lui decembrie 90. Lotul național de fotbal, sau, mai bine zis, o variantă a lotului național, joacă la **Rijeka** un meci destul de ciudat, cu selecționata Croației (FIFA a recunoscut oare această federație?!), urmînd ca apoi să se deplaseze în Italia, pentru cîteva partide cu... nu se știe prea bine cine!... Se dispută partida de la **Rijeka**, dar, stupoare! cîțiva componenți ai selecționatei refuză să continue drumul: **Dan Petrescu, Hanganu, Ilie Dumitrescu** și **Timofte II**!! Unul din colegii aflați la fața locului se și grăbește să transmită o cronică intitulată **„Cu tortul pe masă"**, în care îi face o zdravănă mustruluială nedisciplinatului Dan Petrescu, și nu numai lui. Și, într-adevăr, la prima vedere ar fi vorba de un cras act de nesubordonare la conduita unui lot reprezentativ. Am fost gata-gata să-i ținem hangul intransigentului nostru coleg, dar ceva ne-a reținut. Un anume fler ne-a „șoptit" că, înainte de indisciplină, la mijloc pare a fi vorba despre cu totul alte explicații. Pe care ne-am spus că cel mai bine ar fi să le aflăm chiar de la principalul „impricinat", adică de la Dan Petrescu.

– **Așadar...**

– Așadar: am răspuns prompt la apelul antrenorului Mircea Rădulescu, prezentîndu-mă, deci, la acest meci cu Croația, pe care l-am considerat serios, ca fiind unul între două reprezentative naționale. Poate că mai bine ar fi fost să procedez și eu de la bun început ca Timofte I, Rednic, Iovan, Selimess, adică să mă dau lovit și să nu particip! Era imediat după campionat, toți eram saturați de fotbal și doream să rămînem cîteva zile pe lîngă familii, cu prietenii, așa că turneul nu-și avea rostul, fiind complet neinspirat programat. Dar am zis, repet, că e echipa națională, și trebuie să trec peste o părere personală. Numai că, odată ajunși la Rijeka, am aflat că de acolo ne vom continua drumul cu autocarul pînă în sudul Italiei, urmînd să ne întoarcem în țară în același mod. Or, să-mi fie cu iertare, să merg atîtea mii de kilometri în autobuz, ca să joc cu o echipă de neica-nimeni? Se știe că de Crăciun toți jucătorii italieni au liber...

– **Iartă-mă o clipă: nu numai italienii, ci toți jucătorii profesioniști. Federația noastră ar fi putut să știe măcar atîta lucru.**

– Da, da, exact. Deci, să fac atîta drum, în asemenea condiții, ar fi însemnat să-mi bat joc de mine, să mă dau peste cap, obosindu-mă cel mai rău tocmai în perioada de refacere fizică și psihică. Așa că am preferat să mă întorc acasă, necontinuînd un turneu care nu folosea nimănui.

– **Se spune că ar mai fi fost și altceva, că ai pretins niște bani care nu ți s-au dat.**

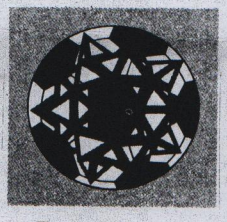
– A existat și o asemenea discuție la un moment dat, nu neg. Măcar să știu pe ce îmi rup oasele. Dar nu aceasta a fost decisiv, vă garantez, faptul că am vrut să-mi asigur o perioadă de refacere corespunzătoare. Și mai era și senzația aceasta de nefiresc, care m-a urmărit tot timpul: Mircea Rădulescu ne vorbea mereu despre partida cu Elveția din cadrul calificărilor pentru C. E. și nimeni nu-l asculta: toți băieții știau bine că n-au cum să fie în teren la acel meci, că tot garnitura de bază va evolua.

– **Ai idee cumva ce imn s-a intonat – bineînțeles, ce imn al României, la asta mă refer – la începutul meciului de la Rijeka?**

– Habar n-am! Cînd ne-am aliniat la centrul terenului, fanfara a început să cînte o melodie necunoscută nouă. Am crezut că e imnul Croației, pe care nu-l știam. Dar apoi a venit la rînd un al doilea imn, tot necunoscut nouă, și n-am mai priceput nimic. Am stat drepți, ce era să facem? dar n-am știut care a vrut să fie imnul nostru. Am auzit apoi că ar fi fost vorba de „Trăiască Regele"... Nu știu, a fost ceva confuz, dar nu asta era treaba noastră. În orice caz, n-a fost un turneu serios, de la A la Z. Și, vă rog să mă credeți, nu mai avem timp de pierdut... Ca să nu mai vorbesc despre tot felul de discuții neprincipiale între diferiți membri ai delegației, care numai o atmosferă plăcută nu confereau deplasării. Se bănuiau unul pe altul de tot felul de interese... Așa că mi-am zis, Dane – iute în avion, și acasă!

– **Cu alte cuvinte, Belo a șters-o din România în Iugoslavia, tu ai ales soluția inversă...**

– Hai că-i bună! Mi-ați mai descreștit și mie fruntea, că am venit cu un gust amar...



DRĂGAICA TERME

Un ascultător (nu foarte „ascultător") întreabă: **șușanismul a primit cumva statutul de disciplină olimpică?!**

Radio Erevan cică ar fi răspuns: **nu, nu este încă, dar dacă F.R. Fotbal va persevera în maniera în care a pornit-o, are toate șansele să devină!**

Interesîndu-ne la forul nostru de resort, am aflat că acesta a și propus ca la J.O. din 1996 să fie introdus ca sport demonstrativ, iar în dosarul-pledoarie pe care l-a înaintat organismelor internaționale a introdus două argumente de mare greutate: **o intensă activitate de pătrundere turistico-șușanistică în Europa**, desfășurată cu sîrguință în ultimele luni, și punctul culminant al acestei activități, **reprezentat de ansamblul de călușari trimis pe post de națională la Telese Terme**, via Croația, la finele anului trecut. Să nu cumva să deduceți de aici că s-a cîntat numai călușul! Nuuu, vai de noi, s-au cîntat și alte melodii, unele mai cunoscute, altele trecute în uitare. Bunăoară, se pare că în debutul jocului cu Croația, în locul imnului național s-a intonat... **„Trăiască Regele!"** O fi fost și **Arachelian** în delegația noastră?... Conform unui principiu profund democratic, împămîntenit în ultimele luni la F.R.F., și de această dată fiecare a procedat cum l-a tăiat capul. Adică în turneu a mers cine **a vrut.** Cine **n-a vrut,** a rămas acasă, ori s-a întors de la jumătatea drumului!! Dar cum conducătorul grupului a fost dl. **Beranger**, nimeni nu va fi suspendat. În acest fel, antrenorul **Mircea Rădulescu,** care a avut naivitatea să creadă că într-adevăr a fost promovat la lotul A, și-a dat seama că, de fapt, activează pe la lotul... D sau E. Cu perspective de „ascensiune" în continuare, dacă va demonstra și pe viitor aceleași calități de organizator și de psiholog care se impune în fața jucătorilor...

La **Telese Terme** s-a jucat cu cassa închisă. Nu-i vorbă, aceasta nici nu fusese... deschisă, întrucît dl. **Bianchi,** adică **Albu** al lor, era și el plecat în străinătate, cu cheie cu tot. Iar **Lăcătuș**(ul) comunal se afla în vacanță. De altfel, cel mai greu a fost să aflăm amănunte despre meci. Centralista ne-a dirijat spre clubul sportiv, dar acolo nu se auziseră prea multe despre joc. Ceea ce a supărat-o foarte tare pe fata de la telefoane: **„Cum n-au auzit?!** – a sărit ea ca arsă. **La stadion au fost peste o sută de spectatori-fluierători, care au ovaționat tot timpul echipa română și pe conducătorii ei cu,** „Unde-i Rădulescu? Unde e Lupescu" **și altele de genul acesta. Iar ei nu știu nimic!... Lăsați că vă dau legătura la „Pizzeria Corso", unde servește piccolo-ul Mario, vîrful de atac al echipei noastre".** Mario s-a scuzat o clipă, că-l frigea tava. După care ne-a spus scorul, numai că nu știa echipa pe care am aliniat-o noi în teren. Ne-a dirijat însă la un alt telefon, unde l-am găsit pe **Luigi,** factorul poștal al comunei și portarul adversarilor noștri. Acesta, mai meticulos, notase totul. Îi lipsea un singur nume, culmea! tocmai al băiatului acela înalt, Gigino parcă, care în vară fusese atît de drăguț și îi vînduse doar la dublu-preț cîteva bilete de intrare la Coppa del Mondo... Am mai aflat că la mijlocul terenului a jucat și portarul **Prunea,** dovedindu-se încă o dată marile disponibilități ale fotbalistului român. O singură nedumerire ne-a rămas: **dacă vîrful de atac Gino Iorgulescu înscria unul sau mai multe goluri în acest meci de verificare, antrenorul Rădulescu l-ar fi... titularizat?!** În acest caz, **pe cine și-ar fi ales drept secund?** Probabil că pe Romică Chihaia, fiindcă numai el a rămas nefederalizat de la Sportul Studențesc...

Lăsînd gluma la o parte, **oare acest turneu demn de tot risul-plînsul nu aduce mai degrabă a bilci de țară, a Drăgaică de prost gust, duhnind a șușanea și a incompetență, decît ceea ce ar fi trebuit să reprezinte o verificare a unei posibile echipe naționale?** Considerăm că acum s-a atins o culme a caraghioslîcului pe care nici ceata lui Papuc, dacă ar fi lucrat la FRF, nu ar fi putut-o egala! Drept care **ar fi momentul ca Departamentul Sport să iasă și el din espectativă, nemailăsînd lucrurile la voia întîmplării și tolerînd mendrele unor (încă) fotbaliști ca mentalitate, despre care a devenit evident că poartă o căciulă mult prea mare.** Chiar dacă e ea de vizon și „căptușită" cu fel de fel de „materiale" despre care vom scrie cît de curînd...

Știam că federația noastră de specialitate este cu gîndul mai mult în drum de seară decît la munca serioasă în timpul zilei. Dar nu bănuiam că va îndrepta atît de rapid cel mai iubit sport de la noi spre **direcția Ghencea;** nu, nu spre stadionul din cartier, căci ar fi fost foarte bine. Ci, după cum constatăm cu toții, spre locul din vecinătate, în care gazonul devine... verdeață și unde nu-i nici durere, nici întristare, nici suspin, ci doar viață fără de moarte... Amin!

Sorin SATMARI

Șah și Mat **Margareta Mureșan**

DE LA „FAIR PLAY" LA REGULAMENT

Cunoscuta firmă IMMOPAR, cea care a organizat importante evenimente șahiste și care a investit o frumoasă sumă pentru carierea talentatului Joël Lautier, a pus în scenă la Paris, chiar la renumitul „Théâtre des Champs-Elysées", cel mai fascinant „scenariu" pe 64 de pătrate. În sistem eliminatoriu de cupă s-a desfășurat un super-turneu cu ritm accelerat de joc la 50 minute partida (25 25) cu participarea marilor maeștri Kasparov, Korcinoi, Gulko, Spasski (înlocuindu-l în ultima clipă pe indisponibilul Timman), Short, Lautier și Renet. Suma alocată pentru fondul de premii (500.000 FF) reprezintă un record pentru turneele de șah rapid. Învingătorului urma să-i revină 200.000 FF, învinsului din finală 100.000 FF, semifinialiștilor 50.000 FF, iar celor eliminați din primul tur oferindu-li-se 25.000 FF. Spectatorii puteau urmări „actorii"-șahiști de la distanță tot atît de bine ca și din apropiere datorită mijloacelor audio-vizuale perfecționate. Camera de luat vederi urmărea eșichierul centimetru cu centimetru fără a uita să supravegheze atent și ceasul de control. Pentru public, comentariile tehnice ale maeștrilor internaționali Nicolas Giffard și Eric Birmingham și cele ale specialistului în computere Pierre Nolot făceau accesibilă înțelegerea variantelor. Analizele erau foarte clare, cu stop cadru la pozițiile cele mai complicate și puteau fi reluate datorită unui sistem electronic special pus la dispoziție de firma Van Dijk.

Arbitrul olandez Geert Gijssen a efectuat tragerea la sorți pentru sferturile de finală. Fiecare pereche de adversari avea să susțină cîte două partide, iar, în caz că egalitatea se menținea, apoi urmau alte două partide. Dar aceste ultime confruntări se desfășurau în tempo de blitz cu partida de 10 minute (5 5) supunîndu-se și rigorilor regulamentului internațional de blitz. Aceste condiții erau valabile și pentru formele superioare ale întrecerii. Era de așteptat ca, întîlnindu-l pe Speelman, Kasparov să dorească să-și ia revanșa pentru nescontata sa înfrîngere de la Londra. Și campionul lumii l-a eliminat pe englez cu 1,5:0,5. În duelul Short-Gulko, ex-sovieticul a fost învins fără drept de apel cu 2:0, la același scor încheindu-se și întîlnirea Korcinoi-Renet. Favoritul publicului, dar și al sponsorului, Joël Lautier era pus în situația de-a lupta împotriva idolului său și a pierdut prima confruntare în fața ex-campionului lumii, dar, cu mai mult curaj, în cea de-a doua partidă l-a dat mat pe tablă pe marele Spasski. Meciul a adus calificarea tînărului francez cu scorul de 2:1. În semifinale s-au calificat, astfel, Kasparov, Korcinoi, Short și Lautier.

Duelul dintre cei doi „copii minune" s-a sfîrșit cu victoria celui mai în vîrstă: Short. Lautier a pierdut la limită spre tristețea numeroșilor spectatori veniți să încurajeze adevărata speranță a șahului francez pentru viitoarele ediții ale C.M. Totul se încheiase prea devreme. Alături se juca foarte pătimaș. Nervozitatea lui Kasparov era evidentă. Tensiunea a trezit nu numai interesul publicului dar și sentimentul de „fair play". Korcinoi îl întîlnea pe Kasparov deși și pentru el era clar că o finală fără campionul lumii n-ar fi avut farmec. Și, totuși, Korcinoi își apăra șansele cu încăpățînare și chiar mai mult de atît... Kasparov nu reușea să-l domine. Și faza de șah rapid s-a încheiat cu două remize. La blitz prima partidă a consolidat egalitatea. În cea de-a doua confruntare fulger de-abia la mutarea a 63-a Korcinoi a greșit, depreciindu-și șansele, dar Kasparov n-a profitat și a răspuns cu o greșeală. Emoțiile s-au mărit cînd, în criză mare de timp, după mutarea a 66-a masa electronică de șah s-a defectat refuzînd să mai transmită mutările. Nici publicul, nici arbitrii, nici jucătorii n-au mai putut reface cursul partidei. Poziția se menținea egală (cîte doi pioni și nebuni de culori diferite) cînd Korcinoi a ridicat ceasul de control (neregulamentar?!) pentru a vedea mai bine cîte secunde i-au rămas și, reașezîndu-l, l-a scăpat pe jos. Deși arbitrul nu l-a penalizat apreciind gestul involuntar, trucul e foarte învechit... Ca urmare, la scurt timp, ceasul lui Kasparov a marcat depășirea timpului și pierderea partidei. Arbitrul tocmai anunța calificarea lui Korcinoi în finală, cînd, furios Kasparov a protestat: deși steguleții marcase depășirea timpului, conform regulamentului de blitz, întrucît poziția la care se ajunsese nu putea fi cîștigată de Korcinoi, partida era remiză și, deci, meciul trebuia să continuie. Korcinoi a afișat un aer trist și obosit. N-a comentat și pentru aceasta publicul l-a aplaudat îndelung. Kasparov însă avea dreptate. Arbitrul a trebuit să decidă ca lupta să continuie. Au fost multe voci care s-au ridicat împotriva lui Kasparov. În următoarea partidă Kasparov și-a adjudecat victoria în gambitul damei la capătul a 51 mutări. Kasparov avea să joace în finală!

Finala a fost fără peripeții. Kasparov a cîștigat primul duel, Short a egalat și s-a recurs la blitz. Kasparov s-a impus clar demonstrînd multă stăpînire de sine, dar și o tehnică exemplară întru-un final de turnuri cu material foarte redus. Cu scorul de 2:1 trofeul „IMMOPAR" a revenit campionului lumii. Kasparov n-a mai savurat victoria, era tare nemulțumit de cele întîmplate. Mai ales că arbitrul a declarat că amîndoi jucătorii au fost incorecți: Korcinoi pentru că a răsturnat (chiar involuntar) ceasul și Kasparov pentru că a jucat pe timpul lui Korcinoi. Dar arbitrului nu-i revine nici o vină? Nici chiar aceea de a fi uitat o clipă de litera regulamentului?

POKERUL

– reguli, rafinament, trucuri –
(episodul 7)
CÎTEVA REGULI SUPLIMENTARE

Culoarea

Diferența de culoare n-are importanță întotdeauna.

În caz de întîlnire între 2 cu aceeași culoare, cel cu o carte superioară, este de la sine înțeles, încasează banii.

Mal donné (rău dat)

În timpul împărțirii cărților, se întîmplă de multe ori că o carte cade descoperită. Cum se procedează în acest caz?

Dacă unul din jucători, afară de împărțitor, a primit o carte dată pe față înainte de schimbare, acesta este suveran (tolerează, sau zice: mal donné) și în cazul din urmă se amestecă din nou cărțile, iar jucătorul următor le împarte.

Cuarta

Am zis în clarul 6 că se poate intra într-o voltă și cu o cuartă, dar cu care?

Să zicem că am obținut un 7, 8, 9, 10 și o carte care n-are nici o legătură cu aceste cărți, în ordinea numerică.

Jucătorul nu trebuie să se hazardeze!

Pentru ce?

Pentru că nu putem aspira decît la un valet, ceea ce e riscant. Altceva e cînd aceștia 7, 8, 9, 10 sînt de aceeași culoare.

De ce?

Pentru că aici avem o lipsă de completare: pe Valet, Damă, Rigă și As. Deci 4 cărți spre „vînare"...

Care cuartă este mai puțin riscantă?

Iat-o: 8, 9, 10 și Valet, de exemplu.

Pentru că aici avem o cuartă cu două capete: sau 7, sau Dama. Pokerul are 96 combinații, – dar partea esențială am clarificat-o: rămîne numai să aveți ochii în patru. Succes!

Marius Petrescu

PAGINA NESPORTIVĂ



POLITICHIA

GEORGE STANCA

REVOLUȚIA VĂZUTĂ DE LA JILAVA



Pe medicul chirurg Adrian Soica l-am cunoscut în împrejurări dramatice. Era în noaptea de 21 decembrie 1989. Eu eram arestat și, rănit fiind, am fost dus întîi la Spitalul-penitenciar Jilava. El a fost medicul care mi-a acordat primul ajutor și mi-a pus diagnosticul «traumatism cranian cu pierderea cunoștinței». După primul ajutor Soica a hotărît să fiu transferat de urgență la Spitalul nr. 9 de neuropsihiatrie. Un spital civil deci, dar altcineva a hotărît să fiu «internat» în fortul penitenciarului Jilava. După ce am stat cîteva ore într-o celulă alături de alți demonstranți, după ce mi s-au luat interogatoriul și declarația, am fost readus în spitalul penitenciarului. Atunci l-am văzut pe doctorul Soica, un om care ca medic de pușcărie a trăit multe, l-am văzut plîngînd. În acele momente am crezut că totul e pierdut. Soarta însă a fost alta și iată-mă scăpat, acasă, avîndu-l în prima zi a anului '90 invitat la masă pe doctorul Soica. Și multe lucruri a avut să-mi spună.

– Îl întreb ce făcea în seara zilei de 21 decembrie acolo la spital ce treburi aveau ei doctorii. «Eram într-o stare de tensiune, fusesem anunțați de conducerea spitalului să fim pregătiți că în noaptea asta vom avea mult de lucru. Ni s-a mai spus să n-avem nici un mort. Apoi am fost amenințați că dacă facem ceva neregulamentar s-ar putea să fim împușcați. Îți dai seama». **Și au început să vină cazurile, care a fost primul, mai țineți minte?** «Da, un tînăr elev de 17 ani Chiriac care era suspect de fractură a coloanei vertebrale, și care avea dantura spartă și puternice traumatisme craniene?» **Îl știu, am fost în aceeași celulă a spitalului, l-am văzut și eu bine toată noaptea. Cum a ajuns la voi?** «Cînd au venit dubele cu primii arestați am fost chemați la poartă pentru o triere a răniților – el a fost primul pacient, tu al doilea». **Ce a urmat?** «Un infern, poate-ți amintești că pe la 2 noaptea (cînd ai revenit și tu în spital) totul era deja plin. Nu mai puteam face față, deși toți colegii mei fuseseră chemați urgent de acasă. Atunci am hotărît să încălcăm regulamentul. De regulă fiecare celulă a spitalului stă cu ușa închisă și zăvorîtă. Cheile le are un gardian, care la solicitarea noastră vine deschide, apoi după ieșire, încuie. În aceste condiții am hotărît să lăsăm toate ușile **deschise** (nu descuiate) pentru a interveni mai operativ. Puțin înaintea orei de care vorbim apăruseră deja primii împușcați – îmi amintesc că am cusut repede o fată împușcată în picior. De fapt pe la 1 și 30 de minute curtea era plină de dube, erau descărcați răniții și reținuții (nu spun arestații fiindcă nimeni nu intrase în Jilava cu mandat de arestare). M-a impresionat un grup foarte mare de femei legate cu sfoară și sîrmă, de mîinile ținute la spate. După această triere s-a umplut spitalul. Cu răniți, care, fără excepție, aveau **traumatisme craniene.** Doctorița-ginecolog a încercat și a reușit să interneze o parte din femeile reținute pe diagnostic **fals.** Oricum, a stat în spitalul unui penitenciar e mai sumbru și mai avantajos decît într-o celulă de pușcărie. Pentru a le proteja, colega mea le-a pus diagnosticul de gravide. Țin minte un caz în care mama și o fiică de 15 ani erau amîndouă «însărcinate». În fond asta era singura șansă pe care o puteau acorda reținuților – aceea ca în urma diagnosticului nostru să fie transferați la un spital civil. De acolo se putea fugi ușor». **Șansa pe care am avut-o și eu, dar abia la orele 11,30 dimineața, pe 22 decembrie, cînd trimis sub escortă la spitalul nr. 9 n-a mai trebuit să fug fiindcă fugise Ceaușescu. Zici că erau multe femei, mai spune-mi și alte cazuri.** «Am găsit rănite, de la eleve de liceu pînă la pensionare, majoritatea cu urme de loviri cu bastonul, bătute rău. Îți spun din experiența mea – nici cel mai înrăit din hoți, chiar cei ce se răzvrăteau, nu erau așa de bătuți. N-am văzut în viața mea atîta bestialism deși am trăit printre destule bestii». **De unde proveneau cazurile?** «În majoritate de la Universitate și Piața Unirii, dar am avut cazuri de oameni ridicați tocmai din stațiile de metrou îndepărtate de centru. Brîncoveanu, Big Berceni». **Deci pînă acolo ajunseseră «băieții».** «Apropo de băieți, la un moment al nopții ne-am trezit cu doi inși care **mi-au fost aduși** într-o celulă, fără să aibă nimic. Stăteau cuminți, nu cereau nimic. **Ascultau.** Cred că nu veniseră numai să asculte, nu știu dacă nu erau și înarmați. I-am transferat în altă cameră, totuși, i-am dus la «specială». **Iată un cuvînt magic «specială» pe care și Petre Mihai Băcanu l-a evocat des. Ce înseamnă de fapt?** «E o zonă a spitalului care era rezervată și amenajată pentru deținuții politici, burdușită cu microfoane îți dai seama». **Nu-mi dau seama, le plăcea lor să asculte gemetele «politicilor» bolnavi».** Nu de asta e vorba, printre ei erau mereu implantați provocatori recrutați dintre cei de drept comun». **De unde-i știai, cum îi depistai?** Nu era nevoie să-i depistăm. Noi nu intram la «specială» decît cu avizul securității. În schimb securiștii ne dădeau fișa cu date personale ale provocatorului și ne spuneau să trecem pe ea ce diagnostic vrem noi. Apoi, ca să nu dea de bănuit, ne foloseau tot pe noi medicii să-i scoatem din «specială» sub pretextul unui control. Îi scoteam și-i predam lor, îi lăsam singuri pentru a-și face raportul, apoi îi readuceam la loc printre «politici». **Să revenim la cei împușcați din noaptea de 21-22.** «Cum spuneam, lotul cel mai consistent a sosit la Jilava pe la 1,30, era un măcel, oameni împușcați în torace, abdomen sau în cel mai fericit caz, în picioare. **În cap nu?** «Nu mai ajungeau la noi erau cadavre». **Ați avut totuși vreun caz de deces?** «Nici unul». **Nici după externarea lor?** «Nu, externarea s-a făcut pe 22 în jurul orelor 15-17 deci după căderea lui Ceaușescu. Zic impropriu externare fiindcă pe toți cei răniți i-am transferat la spitalele civile după caz. I-am trimis acolo mai mult pe relații personal-profesionale. Mă interesez și acum de ei. Nu știu să fi murit vreunul». **Te văd un om bun, pe chipul tău cu ochi albaștri n-ai nimic de «măcelar». Cum ai ajuns să lucrezi la spitalul Jilava?** «Sînt bucureștean, am o soție și un copil. Și eu și soția făceam naveta la Slobozia. Cum timp de zece ani nu s-au mai dat concursuri în București, am fost nevoit să vin aici, în Ministerul de Interne unde se intră fără concurs, dar după îndelungi verificări». **Ce grad ai în Ministerul de Interne?** «Sînt medic civil, de-altfel poate-ți mai amintești că ți-am spus asta și în noaptea aceea, încercînd să mă scuzi, să nu mă confunzi cu «ceilalți». Și să știi că nu aveam nici un fel de avantaje, mai mult, eram mereu suspectați, supravegheați de securitate». **După ce ai trăit și tu cîte ai trăit, mai vrei să lucrezi la Spitalul penitenciarului Jilava?** «Nu, și am dat asta în scris superiorilor mei. Acum, după Revoluție mi s-a propus chiar să fiu ofițer. Am refuzat. Eu sînt medic și atît»!

1 ianuarie 1990

Fair Play Boy



Bianca – *regina frumuseții*

CU STILOUL PRIN BUCUREȘTI

ION CRISTOIU

PUII BLESTEMAȚI

Lacto-bar Marna în apropierea Gării de Nord. A plouat toată noaptea. Acum, în soarele urcînd neînfricat pe bolta curată, străzile sînt de nerecunoscut. Mașini grele aruncă pe zidurile rîioase, umplîndu-le de noroi pînă sub ferestre, apa băltoacelor uriașe. Stopul intersecției nu merge de cîteva zile. Drept urmare, fiecare se aranjează cum poate. Cel mai bine o duc tramvaiele. Ce autovehicul are curaj să le înfrunte? Doar camioanele grele, trase de tractoare, ale ITB-ului. Acestea sînt însă departe de locul acțiunii, în garajele întreprinderii, dat fiind că e în grevă. Pietonii sar de pe o piatră pe alta ca niște pițigoi. Privirile lor neliniștite presimt că dintr-o clipă în alta vor fi udați din cap pînă în picioare. În sălița localului, nu mai mare decît un dormitor pentru proaspăt căsătoriți, stăruie o umezeală aburindă. Nu e prea clar de unde provine. De la pereții umezi pînă la jumătate? De la transpirația celor ce așteaptă ospătarul? Sau de la aburul gîlgîitor care răbufnește din bucătărie ori de cîte ori se deschide ușa de la intrare? Cocoșați pe scaunele scunde, clienții se chinuie cu niște amărîți de pui.

Amărîți pînă nu demult, pentru că acum, o dată trecuți prin tigaie, nu mai sînt amărîți, ci ticăloși. Ființele fragile, de te bufnea plînsul numai văzîndu-le, s-au transformat în niște schelete tari și înrăite, care nu pot fi rupte nici cu automacaraua. Clienții nu se lasă cu una cu două. Concentrați asupra farfuriilor își pun în mișcare întreaga creativitate pentru a veni de hac blestematelor de schelete trîntite pe masă de o ospătăriță care ține loc și de femeie de serviciu. Toată lumea e mînjită de untură din cap pînă în picioare. Din cînd în cînd, cîte unul se ridică de la masă și ținînd mîinile în sus ca și cum ar vrea să se predea, iese în stradă și-și clătește degetele în băltoaca de lîngă trotuar. Un cetățean tuciuriu, în trecere pe acolo, îl întreabă șoptit dacă n-are ceva de vînzare. Un grup de maramureșeni se îndreaptă spre Gara de Nord călcînd nepăsători prin mijlocul străzii.

Un client mai simandicos cere o linguriță pentru iaurt. – N-avem decît una singură, răspunde ospătărița, mă duc s-o caut prin local. Și, îndreptîndu-se spre o masă din fund îi spune unui bătrîn care se moșmodește de vreo jumătate de oră: Hei, moșule, termină odată, nu vezi cîtă lume așteaptă linguriță?!

Fair Play

Redacția și administrația: București, Calea Victoriei 174 sector 1, tel. 59.46.13
Secretar de redacție: Romeo Jigmond
Elemente de grafică: Claudia Marinescu și Gabriel G. Florea
Tiparul: Luceafărul